

حرف مردم

فرمان صری

هر هفته به شهر می‌آییم
تا دغدغه‌های فرهنگی
اجتماعی و اقتصادی‌تان را
بشنویم و منعکس کنیم

محتوای صفحه حرف مردم روزنامه خراسان رضوی به طور معمول، بر مبنای تماس‌ها و پیام‌های مخاطبان و شهروندان درباره مسائل گوناگون حوزه شهری، اجتماعی و سبک زندگی شکل می‌گیرد. به این معنا که مردم، از طریق راه‌های ارتباطی مثل آیدی تلگرام، تلفن، سامانه پیامک و حتی به شکل حضوری، حرف و دغدغه و خواسته و گلایه‌های خود را با خبرنگاران این صفحه در میان می‌گذارند و ما، علاوه بر انعکاس در روزنامه، در قالب پرسشگری از

مسئولان، پیگیر حل آن مسئله خواهیم بود. منتها به تازگی، تصمیم گرفتیم این ارتباط با مخاطبان را به شکل عمیق‌تر و چهره به چهره ادامه دهیم و راه اندازی آیتم‌هایی مثل «سرزده»، که سه‌شنبه‌ها در همین صفحه چاپ می‌شود و به انعکاس در دلد‌های مراجعان به ادارات مختلف مشهد اختصاص دارد و «تریبون محله» که هر پنج‌شنبه به بررسی گلایه‌های مردم یکی از محله‌های مشهد می‌پردازد، قدم‌هایی در همین مسیر است. در ادامه این راه، تصمیم گرفتیم هر هفته به شهر بیاییم و با شهروندان برای شنیدن دغدغه‌ها و گلایه‌هایشان در حوزه‌های مختلف و با تمرکز بر معیشت، کپ و گفتی ترتیب دهیم.

انتقادهای از کیفیت پایین برخی سالن‌های سینما، هزینه‌های چشمگیر بلیت سینما نبود در جهندی سنی و کمبود تنوع در محتوای آثار سینمایی

هفت‌گایه مخاطبان هنر هفتم

گزارش: خدیجه علی‌نیا

عکس: خراسان

«سینما» دوست سخاوتمندی است که سال‌هاست بی‌دریغ، به علاقه‌مندان فرصت زندگی و تجربه‌های جدید هدیه می‌دهد و ما در ایران، ۱۹ سال می‌شود که ۲۱ شهریور، روز تولدش را جشن می‌گیریم. قدمت دوستی‌مان اما بیشتر از این حرف‌هاست و برمی‌گردد به یک قرن پیش؛ وقتی مظفرالدین شاه و میرزا ابراهیم خان عکاس‌باشی در سفرشان به فرنگ، برای اولین بار با سینما آشنا شدند و با خودشان دوربین فیلم‌برداری سوغات آوردند. حالا سینمای ملی ۱۱۹ ساله است، اما پیر و خسته و ناتوان نیست و اتفاقاً براساس تولیدات و آمار فروش، یکی از پربارترین دوره‌های شکوفایی‌اش را سپری می‌کند. «در شهر» امروز، با یکی، دو روز تاخیر -به واسطه ایام شهادت امام سجاد(ع) و تعطیلی سینماها- به سراغ مردم شهر رفتیم تا حرف‌های سینماورها و سینمازوها و انتقادهای‌شان از محتوای آثار سینمایی و حال و هوای سالن‌های نمایش فیلم مشهد را بشنویم و منعکس کنیم.

پردیس‌های سینمایی واقع در مجتمع‌های تجاری از استانداردهای لازم فاصله دارند

«بهزاد» ۳۵ ساله که جزوشفتگان سینماست، می‌گوید: «من همه سینماهای مشهد را امتحان کرده‌ام. هر کدام مزیت‌ها و معایبی دارد. مثلاً مشکل «پردیس هویزه» این است که پارکینگ ندارد و به تازگی هم ظاهر به‌خاطر تامین امنیت، چراغ‌های ریز کنار صندلی‌های سالن‌ها را روشن می‌گذارند و عملاً، سالن کاملاً تاریک نمی‌شود تا در اتمسفر فیلم غرق شوی. «سینما آفریقا» هم مشکل پارکینگ دارد، منتها علاوه بر آن کیفیت صدایش هم غیراستاندارد است. «سینما قدس» فضا و مکان خوبی دارد اما چون نزدیک هویزه و آفریقاست، کمتر در گزینه‌های انتخابی افراد برای رفتن به سینما قرار می‌گیرد. «پردیس اطلس» خوشختانه مشکل پارکینگ ندارد اما سالن‌ها و صندلی‌هایش غیراستاندارد و بی کیفیت است و ستون‌های وسط برخی سالن‌ها، مانع دید می‌شود. «پردیس گلشن» هم مشکل پارکینگ دارد، هم محدودیت چشمگیری در اکران؛ به این معنی که فقط گلچینی از فیلم‌های روی پرده، آن‌هم در سئانس‌های محدود، نمایش داده می‌شود. به شکل کلی همه پردیس‌هایی که در مجتمع‌های تجاری مشهد ساخته شده‌اند تا حد زیادی از استانداردهای نمایش فیلم، مثل تنوع محتوا، شیب سالن، فاصله صندلی‌ها با پرده و ارتفاع پرده از زمین، بی‌بهره‌اند و این آزاردهنده است. «فرزانه یعقوبیان» ۱۷ ساله هم به همین نکته اشاره می‌کند: «آخرین باری که به سینما رفتم، از صندلی‌های نامناسب و غیراستاندارد سینما پیروزی، حسابی خسته و کلافه شدم و طی یکی، دو ساعتی که مشغول تماشای فیلم بودم، نمی‌توانستم آرامش داشته باشم و اذیت شدم. ای کاش مسئولان، بازدیددوره‌ای از تجهیزات سینماهای مشهد داشته باشند و چنانچه ایرادی مشاهده کردند به فکر برطرف کردن آن باشند. به نظر من بد نیست گاهی مسئولان سینمایی شهر، در لابی سینماها حاضر شوند و انتقادهای مخاطبان را بشنوند.»

جای خالی درجه‌بندی سنی برای فیلم‌ها و کمبود آثار مناسب برای کودکان و نوجوان

خانم «رضایی» ۵۸ ساله به همراه پسرش «محمد ایلیا» ۱۱ ساله، با ما همکلام می‌شود و می‌گوید: «متأسفانه جای درجه‌بندی سنی برای تماشای فیلم در سینمای ایران، حسابی خالی است و خیلی وقت‌ها ما را به در دسر انداخته. چون چندین بار با پسر من به تماشای فیلمی رفتم که به واسطه هشدار ندادن سازندگان، تصور می‌کردیم مناسب همه افراد خانواده است اما به شدت نامناسب بود و مجبور شدیم تا مدت‌ها به رفاعات نامطلوب سکانس‌های دلخراش یا الفاظ رکیک شخصیت‌ها از ذهن بچه‌ها پاک کنیم. آخرین اثر هم، فیلم خوک به کارگردانی «مانی حقیقی» بود که با حال بسیار بد از سالن خارج شدیم. «ایلیا هم در ادامه حرف مادرش می‌گوید: «فیلم‌هایی که برای گروه سنی ما ساخته می‌شود، بسیار کم است و باید مدت‌ها، گاهی حتی سال‌ها منتظر بمانم تا بتوانم برای دیدن اثری که برای گروه سنی کودک و نوجوان ساخته شده، به سینما بروم.» «امیر حسین» نوجوانی که اول مهر به کلاس نهم می‌رود هم می‌گوید: «خانواده‌ام در طول سال تحصیلی، اجازه نمی‌دهند به سینما بروم و حرف‌شان هم این است که فیلم مناسب سن و سال تو اکران نیست. کاش هم کارگردانان، آثاری مناسب نوجوانان می‌ساختند و هم مسئولان مدارس، هر چند ماه یک‌بار ما دانش‌آموزان را به سینما می‌بردند. ایجاد چنین شرایطی برای بچه‌ها، آن‌هم در روزهای مدرسه که با سختی در س و مشق همراه است، خیلی خوشایند و خاطره‌انگیز است.»

سینماگران از سینماهای برتر دنیا الگو برداری کنند

«سید جواد موسوی» ۲۴ ساله پیشنهاد جدی و مهمی دارد: «من ماهی دو، سه‌بار برای تماشای فیلم‌های جریان اصلی یا هنر و تجربه به سینما می‌روم و پاتوقم سینما هویزه است و به نظر من کیفیت نمایش فیلم‌ها و تجهیزات سینمایی نسبت به یکی دو سال اخیر بهبود چشمگیری یافته و صدا و تصویر مناسب، وجود کافی شاپ، کافه کتاب و بوفه‌های جدا در هر لابی، توقعات و نیازهای مخاطبان را تا حد زیادی تامین کرده است. منتها ای کاش مدیران سالن‌های سینمایی در ایران و استان، برای ارتقای خدمات‌شان به مخاطبان و مراجعان، از سینماهای برتر دنیا الگو برداری کنند و سعی در افزایش امکانات سالن‌های نمایش فیلم داشته باشند.» خانم «صادقی» بانوی ۴۰ ساله اما نظر دیگری دارد: «به نظر من به جای افزایش امکانات معدود سینماهای شهر که معمولاً در مناطق خوب و پرخوردار است، در مناطق حاشیه شهر هم سالن سینما احداث کنند تا ساکنان مناطق کم‌برخوردار نیز بتوانند با هزینه معقول به سینما بروند.»

دیدن فیلم‌ها نشستند. طباطبایی همچنین آمار فروش و مخاطبان سینماهای استان در سال گذشته را سه میلیون و ۱۱۹ هزار و ۳۳۶ نفر مخاطب و ۲۴ میلیارد و ۵۰۳ میلیون ریال اعلام کرد. وی گفت: ۵۱ سالن سینمایی با ۱۰ هزار و ۱۱۱ صندلی در ۹ شهر خراسان رضوی وجود دارد که از این تعداد هشت سالن سینما در مشهد مستقر هستند. <<

سینماگران، ما سالمدان را فراموش کرده‌اند

آقای «خسروی» ۵۳ ساله و بازنشسته ارتش است، در دلد می‌کند: «سال ۱۶۲۰ آخرین باری بود که به سینما رفتم. به یاد می‌آورم رفتن به سینما و تماشای فیلم‌های روی پرده، یکی از تفریحات مورد علاقه‌ام بود، اما با بالا رفتن سن، کم‌کم حس کردم فیلم‌هایی که تولید می‌شود، برای من و گروه سنی‌ام جذاب و تماشایی نیست. چقدر داستان عاشقی و ازدواج و طلاق ببینیم؟ تا کی شاهد فیلم‌هایی که بعد از دیدن ده دقیقه اول، می‌توان تا تهش را حدس زد، باشیم؟ تنوع و جسارت در محتوای سینمای ایران کم است و همین، دلیل دلزدگی‌های مکرر من است.» «سالار» هم پیر مرد ۷۰ ساله‌ای است که می‌گوید: «فیلم‌های سینمایی این سال‌ها، متناسب با علایق و دغدغه‌های نسل من نیست. می‌توانم بگویم سلیقه و ذائقه نسل قبل برای تماشای فیلم سینمایی، به فراموشی سپرده شده و این یک تبعیض براساس سن است. من از سینماگران می‌خواهم از سوژه‌هایی که فقط برای جوانان جذاب است فاصله بگیرند و برای کشاندن امثال من به سینما هم تلاش کنند.»

هزینه سینما رفتن برای یک خانواده ۴ نفره حدود ۱۵ هزار تومان است و کمتر شکن!

آقای «موسوی» ۴۳ ساله وقتی سوژه کپ و گفت‌مان را می‌شنود، می‌گوید: «سینما رفتن، دل‌خوش می‌خواهد. شما حساب کن وقتی یک بلیت سینما، ۱۵ هزار تومان است و یکی، دو بسته چیپس ۱۰ هزار تومان و حداقل کرایه رفت و آمد ۲۰ هزار تومان، هزینه یک سینما رفتن برای یک خانواده ۴ نفره تقریباً ۱۵۰ هزار تومان در می‌آید که برای یکی مثل من زیاد است. خانواده من دوست دارد هر هفته به سینما بروند و هفته گذشته هم رفتند، اما من به عنوان سرپرست خانواده دغدغه تامین معاش دارم و وقتی در آمد کم خوب نباشد، فکر آرام‌دل خوش برای تامین این هزینه و حتی تمرکز برای تماشای فیلم ندارم. تصور کنید باید دو ساعت در سینما، حواسم فقط به فیلم باشد تا بتوانم لذت ببرم اما مگر دغدغه‌ها و هزینه‌های سنگین زندگی، اجازه می‌دهد؟ از طرفی، به خاطر همین فشارهای مالی، بچه‌هایم تلاش می‌کنند بلیت نیم‌بهای تماشای فیلم در روزهای سه‌شنبه ر تهیه کنند اما معمولاً موفق نمی‌شوند پس که تقاضا زیاد است و همیشه دست خالی از وب‌سایت برمی‌گردند.»

۵ ماهه سینماهای استان؛ ۱/۵ میلیارد فروش ۱/۶ میلیون مخاطب

کمدی‌های سخیف و شونه‌تخم‌مرغی دیگر جذاب نیست

«امیر حسین اخلاقی» ۱۸ ساله با دلخوری می‌گوید: «بخش زیادی از تولیدهای سینمای ایران، به کمدی‌های سخیف و لوس و اصطلاحاً سوپرمارکتی اختصاص یافته و فکر می‌کنند این تولیدات، برای مخاطب جوان جذاب است. گاهی تبلیغات و آژانس‌های بی‌محتوا پخش می‌شود و ترجیح می‌شوی بلیت بخری و فیلم را ببینی. اما زمانی که فیلم را تماشا می‌کنی، محتوای جالب و سرگرم‌کننده‌ای ندارد و از شوخی‌های دست‌مالی شده و حرکت کودکانه که سال‌هاست در سینمای کمدی ایران تکرار می‌شود، حالت بد می‌شود. شخصاً با این شرایط، دیدن فیلم‌های اکشن و معمایی خارجی را روی لب‌تاب و نوبی خانه ترجیح می‌دهم.» «سهیل حاتمیان» هم یکی دیگر از جوانان شهر است که گلایه ای مشابه امیر حسین دارد: «من عاشق سینما بودم اما از پس به پیشنهاد دوستانم که به دنبال تماشای یک اثر محرو و جذاب و ماجراجویانه بودند، به تماشای فیلم‌های سخیف و شونه‌تخم‌مرغی رفتم، حسابی دلزده شدم. مدت‌هاست وقتی بازیگران این جور فیلم‌ها مثل فتحعلی اویسی، سحر قریشی، رضا شفیعی جم و... را در آژانس یک فیلم می‌بینم، جیغ می‌زنم و فرار می‌کنم. بعد از این تجربه‌ها، ترجیح می‌دهم با دوستانم در خانه برای تماشای فیلم و سریال‌های مورد علاقه‌مان که خودمان دانلود می‌کنیم، وقت بگذارم و اگر یکی در جمع پیشنهاد رفتن به سینما بدهد، آن‌هم در مخالف همه روبه روی می‌شود. ای کاش ما جوانان هفده، هیجده ساله هم، آثار سینمایی مورد علاقه خودمان را در سینمای ایران می‌دیدیم.»

آداب تماشای فیلم در سینماها رعایت نمی‌شود

«احمد» ۵۰ ساله که یک فیلم‌بین و منتقد حرفه‌ای است، دل‌پرردی درباره باید و نبایدهای تماشای فیلم بر پرده سینما که معمولاً در سینماها رعایت نمی‌شود، دارد و می‌گوید: «همه فیلم‌سازان و کارشناسان سینمایی متفق‌القولند که تماشای یک فیلم، در سالن تاریک و ساکت و بر پرده بزرگ و عریض سینما، چیز دیگری است و قابل مقایسه با تجربه تماشای فیلم در خانه نیست. به همین دلیل توصیه می‌کنند تا جایی که امکان دارد، فیلم‌ها را در سینما تماشا کنیم. منتها تماشای فیلم در سینما، با توجه به این که یک سرگرمی فردی نیست و در کنار تعداد زیادی آدم دیگر اتفاق می‌افتد، آدابی متفاوت با فیلم‌بینی در خانه دارد که رعایتش، ضروری است. مثلاً مهم است سعی کنیم حتماً سر وقت در سالن حاضر شویم؛ باز و بسته شدن در سالن و ورود و خروج نابه هنگام، بی‌احترامی به نظم و سکوت و تمرکز حاضران است. باید به محض شروع فیلم، سکوت کامل را رعایت کنیم؛ فیلم‌ها را در سکوت ببینیم و اظهار نظر و ابراز احساسات درباره قصه و شخصیت‌ها را بعد از تماشای فیلم موکول کنیم. واقعاً لازم است یادآوری کنم در سالن سینما، باید تلفن همراهمان خاموش یا بی صدا باشد، چون حتی نور ناشی از چک کردن صفحه گوشی هم، می‌تواند آزاردهنده باشد. از همه سینماورها هم می‌خواهم آرام‌روی صندلی‌شان بنشینند و با حرکات دست و ضربات پا، مزاحم تمرکز بغل‌دستی یا نفر جلویی نشوند. خواهش می‌کنم حتی اگر گر سنه و تشنه هستید و می‌خواهید حین تماشای فیلم خوراکی بخورید، بدون سرو صدا و جلب توجه، خوراکی‌تان را میل کنید. نکته آخر هم این که: تیتراژ ابتدا و انتها هم جزو فیلم است و برخی علاقه‌مند به تماشایش هستند. حتی اگر بی‌علاقه‌اید یا عجله دارید، مزاحم تماشای بقیه نشوید. برخی هم با نوزاد به سینما می‌آیند که خب، حرفی با آن‌ها ندارم! این‌ها نکات ابتدایی و بدیهی تماشای فیلم در سینماست که تعداد زیادی بار رعایت نکردنش، لذت سینما رفتن را از بقیه می‌گیرد.»